

Sygn. akt III KK 237/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Rafał Malarski

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej, Małgorzaty Wilkosz-Śliwy
w sprawie J. B.

skazanego z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 15 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 31 marca 2015 r.,

**uchyla pkt II zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w O. w
części dotyczącej okresu próby i w tym zakresie przekazuje
sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.**

UZASADNIENIE

J. B. został oskarżony o to, że „w dniu 18 stycznia 2015 r. na drodze publicznej w miejscowości K. gm. P. w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny VW Polo [...]. znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie – 0,77 mg/l, II badanie – 0,78 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu na

urządzeniu alcosensor IV, III badanie – 0,61 mg/l, IV badanie – 0,65 mg/l w wydychanym powietrzu na urządzeniu alkometr A20” – tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 31 marca 2015 roku, sygn. akt [...]:

- I. „oskarżonego J. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 71 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat **2 (trzech)**, oraz orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) zł;
- III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;
- IV. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- V. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 stycznia 2015 r.;
- VI. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i opłatę w kwocie 220 zł”.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w dniu 8 kwietnia 2015 r.

Kasację od powołanego wyżej orzeczenia w dniu 26 czerwca 2015 r. wniósł – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w O. w zakresie rozstrzygnięcia o karze, zawartego w pkt II wyroku, na niekorzyść J. B., zarzucił „rażące naruszenie przepisu prawa karnego

procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., stanowiące bezwzględną przesłankę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na orzeczeniu o zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku”, wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Trafny jest podniesiony w kasacji Prokuratora Generalnego zarzut naruszenia prawa procesowego – art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. – skutkujący wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Ponieważ wniesienie kasacji na niekorzyść oskarżonego nastąpiło z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k., możliwe było jej uwzględnienie z modyfikacją w zakresie sformułowanego w jej *petitum* wniosku końcowego, o czym w końcowej części uzasadnienia.

Zgodnie z przepisem art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., wyrok skazujący powinien zawierać m.in. rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych. Wyrok sądu *meriti* takie rozstrzygnięcia wprawdzie zawiera, rzecz w tym, że w przedmiocie określenia trwania okresu próby znajdują się w nim dwa odrębne zapisy, inny cyfrowy, a inny słowny. W zaskarżonym niniejszą kasacją pkt II tego orzeczenia zdecydowano o warunkowym zawieszeniu wykonania kary 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w pkt I za występki określony w art. 178a § 1 k.k., ustanawiając okres próby na 2 lat, a w nawiasie wpisując słownie wyraz „trzech” lat. Takie określenie w wyroku okresu trwania środka probacyjnego, sprzeczne z wymogiem redagowania orzeczenia w sposób zrozumiały i jednoznaczny, czyni orzeczenie to w powyższym zakresie niemożliwym do wykonania, nie jest bowiem wiadome, czy zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nastąpiło na okres próby 2, czy też 3 lat.

Wprawdzie wadliwość powyższa poddana została przez Sąd Rejonowy próbie konwalidacji w oparciu o przepis art. 105 § 1 k.p.k., jednak wydane w tym przedmiocie postanowienie słusznie – w trybie art. 463 § 1 k.p.k. – uchylono po skutecznym jego zaskarżeniu przez oskarżyciela publicznego

(co do niemożliwości prostowania w trybie art. 105 § 1 k.p.k. merytorycznych elementów wyroku zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2013 r., II KK 217/12, LEX nr 1298096 oraz powołane w nim inne judykaty).

Zaistniała sytuacja, która spowodowała zasadnicze wątpliwości co do intencji sądu wyrażonej w wyroku, skutkowałą w rezultacie – jak to zauważono wyżej – wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.), ponieważ ujawniona sprzeczność uniemożliwia wykonanie zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym okresu próby.

Obligowało do sąd kasacyjny do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w O., lecz – wbrew stanowisku Prokuratora Generalnego wnioskującego o uchylenie w całości pkt II tego orzeczenia – wyłącznie w części, której dotyczyło stwierdzone uchybienie. Nie ulega przecież wątpliwości, że wskazując zakres zaskarżenia w kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego skarżący wady poddanego kontroli kasacyjnej wyroku dopatrywał się, zresztą słusznie, wyłącznie w błędzie co do określenia czasu trwania próby nie kwestionując zasadności samego zastosowania instytucji, o której mowa w art. 69 § 1 k.k., jak i zawartego w tym punkcie orzeczenia o wymierzeniu na podstawie art. 71 § 1 k.k. kary grzywny, i w tym też wyłącznie kierunku sformułował podniesiony przez siebie zarzut. Zbędnym, a nawet niedopuszczalnym wobec treści art. 434 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.), byłoby wobec tego kasowanie tej części wyroku, która w rzeczywistości w skardze kasacyjnej zakwestionowana nie została.

Procedując powtórnie, po przekazaniu sprawy przez Sąd Najwyższy do ponownego rozpoznania, sąd *a quo* usunie stwierdzone w postępowaniu kasacyjnym uchybienie.

Uwzględniając powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej wyroku.